

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Διατρέθει από τινος χρόνου ἐν Ἀθήναις ὡς διευθυντὴς τῆς Ἰταλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς ὁ ἔφορος τῶν μνημείων τῆς Βενετίας κ. Μάξιμος Ὅγκαρο, εἰς ὃν ἔχει ἀνατεθῆ ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως ἡ πλήρης ἀναστήλωσις τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης μεγάλου βενετικοῦ οἰκοδομήματος Λότζα Βενετσιάνα, τὸ ὁποῖον ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν δῆμον Ἡρακλείου.

Τὸ κτίριον ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μεγάλας αἰθούσας, μίαν τῆς ὑποδοχῆς καὶ ἑτέραν τῶν συμβουλίων. Κάτωθεν αὐτῶν ὑπάρχει μεγάλη στοᾶ, εἰς τὴν ἐποικν συνεκεντροῦντο οἱ ἔμποροι. Ἐγγύς τοῦ κτιρίου ἦτο τὸ ὀπλοστάσιον. Ἡ κατασκευὴ τοῦ συνόλου ἀνάγεται εἰς τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα, τὸ δὲ σχέδιον ἔδωκε, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, ὁ Σανμικέλι, διάσημος Βενετός, θεωρούμενος ὡς ὁ μέγιστος στρατιωτικὸς ἀρχιτέκτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐπειδὴ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κρημνίζηται τὸ κτίριον, οἱ ἀρχαιολόγοι Gerola, ὁ διαπραπὴς συγγραφεὺς τοῦ τριτόμου ἔργου παρὶ τῶν ἐνετικῶν μνημείων τῆς Κρήτης, καὶ Halbherr, γνωστὸς ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Φαιστοῦ, ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, ἥτις ἐζήτησε τὴν συγκατάθεσιν τῆς ἐλληνικῆς, ὅπως ἀναστηλώσῃ δι' ἐξόδων τῆς τὴν Λότζαν καὶ προσφέρῃ εἰς τὸν δῆμον Ἡρακλείου, ἕνα χρησιμεύου ὡς Δημαρχεῖον. Αἱ διαπραγματεύσεις κατέληξαν εἰς συμφωνίαν, καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτέλει εἰσέτι διοικητὴς Κρήτης ὁ κ. Α. Ροῦφος μετέβη εἰς τὸ Ἡράκλειον ὁ κ. Ὅγκαρο, ὅστις κατήρτισε τὸ σχέδιον τῆς ἀναστηλώσεως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κλασικοῦ ρυθμοῦ τῶν βενετικῶν μνημείων. Αἱ δύο μεγάλαι αἰθούσαι, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ κ. Ὅγκαρο, θὰ διατηρηθῶσι διὰ τὰς ἐπισημοὺς τελετάς. Τὰ γραφεῖς τοῦ Δημαρχεῖου θὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὸ παλαιὸν ὀπλοστάσιον. Ἡ ὀροφὴ τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς θὰ διακοσμηθῇ ξυλογλυπτικῶς κατὰ τὸ σύστημα τοῦ δογικοῦ παλατιοῦ τῆς Βενετίας. Εἰς τὸ κέντρον τῆς ὀροφῆς θὰ εὑρίσκηται εἰκὼν τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου Ἐκτορος Τίττο, παριστάσας τὴν ἔνωσιν τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Πέριξ αὐτῆς ἄλλαι μικρότεραι εἰκόνες τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου θὰ παριστῶσι συμβολικῶς τὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης ἐποχῆς τοῦ Μίνωος, ῥωμαϊκῆς, βυζαντιακῆς, βενετικῆς. Τῆς τουρκικῆς δὲν θὰ γίνηται μνηεῖα, δοθέντος ὅτι ἡ ἡρωικὴ νῆσος οὐδέποτε ὑπετάχθη πράγματι εἰς τοὺς Τούρκους. Ὁ προτελευταῖος μόνον πίναξ θὰ παριστῆ τὴν καταδίωξιν τῆς τουρκικῆς σημαίας καὶ ὁ τελευταῖος τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἐλληνικῆς. Εἰς τὸ βᾶθος θὰ διακρίνηται ἐστεμμένη ἡ μορφή τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου.

Τὰ σχέδια ἐγείναν ὑπὸ τοῦ κ. Ὅγκαρο δαπάνη τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως. Αἱ ἐργασίαι θὰ γείνωσι δαπάνη τοῦ δήμου Ἡρακλείου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ δήμαρχος ἠθέλησε νὰ ἐπιφέρῃ τροποποιήσεις τινὰς εἰς τὰ σχέδια, ἀνέλαβε νὰ κληνοίση τὸ ζήτημα ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κ. Γούναρης.

— Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου κ. Νικόλαος Jorga ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ῥωμανικῆς ἀκαδημίας δύο ἐπιστολάς τοῦ Γεωρ-

γάκη Ὀλυμπιάδου (Ὀλυμπίου), ἃς ἐξέδωκεν ἐν σ. 217 κ. ε. τοῦ Β' τόμου τοῦ Bulletin de l'Institut pour l'étude de l'Europe sud-orientale ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Deux lettres du capitaine Yordaki (διὰ τί ὄχι Yorgaki?) l'Olympiote, un des chefs de l'Hétairie en 1821. Καὶ ἡ μὲν πρώτη τῶν ἐπιστολῶν, φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν Γεωργάκης Ὀλυμπιάδης, εἶνε γεγραμμένη ἐν Βουκουρεστίῳ τῇ 18 Φεβρουαρίου 1819 ὑπὸ ἄλλης χειρὸς πρὸς τὸν πανευγενέστατον ἄρχοντα μέγαν ποστέλνικον, τούτου δὲ βαπτιστικὸς ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργάκη Ἀλέκος οὗ μεγαλύτερος ἦτο κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ μνείαν ἄλλος υἱὸς, ὁ Μελάνης. Δι' αὐτῆς παρκαλεῖ τὸν συνιστάμενον (γρ. συνιστώμενον) δοῦλον σας Φωκᾶν γὰ τὸν ἐννοῆτε (γρ. ἐννοῆτε) καὶ νὰ τὸν κυβερνήσετε, ἀναγγέλλει δὲ καὶ ὅτι Ἐγὼ ὁμῶς ἔχω σκοπὸν νὰ ἐπιχειρησθῶ καμμίαν πραγματείαν, καὶ πάσχω ἀπὸ ἀνασχυρίαν. Ἄν ὁμῶς προαιρησθε, ἠμπορεῖτε νὰ μὲ ἐκβάσητε (γρ. ἐμβάσητε). Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔχει αὐτόγραφον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐπιστέλλοντος, καὶ ταύτης παρέχεται ἐν σ. 248 πανομοιότυπον μετὰ καὶ τῶν τελευταίων στίχων τοῦ σώματος τῆς ἐπιστολῆς. Ἡ δὲ δευτέρα ἐπιστολὴ, ἣς καὶ πανομοιότυπον πλήρες δημοσιεύεται, εἶνε γεγραμμένη ὅλη αὐτῇ χειρὶ τοῦ Γεωργάκη εἰς Κινπουλοῦνγι τῇ 25 Μαρτίου 1821 ἐν γλώσσῃ θημῶδει μετὰ πολλῶν ἀνορθογραφιῶν. Ἐξέδωκε δ' αὐτὴν ὁ κ. Jorga, παραλιπὼν περιττοὺς τόπους. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἀπευθυνομένης εἰς τὸν Χάτζι Γιάννουσι, ἀγγέλλεται, ὅτι ὁ Γεωργάκης ἔστειλε τὴν σύζυγόν του Στάναν εἰς τὴν Βασσαραβίαν, κανονίζοντι αἱ χρηματικαὶ αὐτοῦ σχέσεις πρὸς τὸν ἀποδέκτην τῆς ἐπιστολῆς καὶ ὀρίζονται αἱ τελευταῖαι του θελήσεις. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ, ὡς βλέπομεν ἐκ τοῦ πανομοιότυπου, ἐν μὲν στ. 2 ἀντὶ πειραστοῦν γραπτέον πειράξουν (=πειράξουν), ἐν δὲ στ. 9 ἀντὶ κιτάσις γραπτέον κιτάξις (=κυττάξις).

— Ἐδημοσιεύθη Β. Διάταγμα, δι' οὗ ὀρίζεται, ὅτι τῶν δύο ἐφόρων τῶν βυζαντικῶν ἀρχαιοτήτων ὁ μὲν ἐδρεύει ἐν Ἀθήναις, ὁ δ' ἕτερος ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐδρευόντος ἐφόρου τῶν βυζαντικῶν ἀρχαιοτήτων ὑπάγονται τὰ βυζαντικὰ μνημεῖα καὶ αἱ λοιπαὶ βυζαντικαὶ ἀρχαιότητες τῆς πρώτης ἀρχαιολογικῆς περιφερείας πλὴν τῶν κατατεθειμένων ἐν τῷ βυζαντικῷ καὶ χριστιανικῷ μουσεῖῳ. Ὑπὸ τὴν ἄμεσον δ' ἐποπτεῖαν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδρευόντος ἐφόρου τῶν βυζαντικῶν καὶ χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων ὑπάγονται αἱ βυζαντικαὶ καὶ χριστιανικαὶ ἀρχαιότητες τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης.

Οἱ ἔφοροι τῶν βυζαντικῶν ἀρχαιοτήτων ἐπὶ τέσσαρας τουλάχιστον μῆνας κατ' ἔτος ὑποχρεοῦνται νὰ περιοδεύωσι ἐναλλάξ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἀρχαιολογικὰς περιφερείας, νὰ ἐπιβλέπωσι τὰ ἐκεῖ βυζαντικὰ καὶ μεσαιωνικὰ μνημεῖα καὶ προτείνωσι, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ἐφόρων τῶν ἀρχαιολογικῶν περιφερειῶν, μέτρα περὶ τῆς συντηρήσεως αὐτῶν. Οὗτοι δύνανται πρὸς τούτοις νὰ περισυλλέγωσι τὰς κινητὰς βυζαντικὰς ἀρχαιότητας τῶν ἀρχαιολογικῶν περιφερειῶν καὶ νὰ καταθέτωσι ταύτας προσωρινῶς εἰς τὰ κατὰ τόπους ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα, γνωρίζοντας τοῦτο εἰς τοὺς ἐφόρους τῶν ἀρχαιολογικῶν περιφερειῶν καὶ ἀποστέλλοντες καταλόγους εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς παιδείας.

Οἱ κατάλογοι διαβιβάζονται εἰς τὴν ἐφορευτικὴν ἐπιτροπείαν τοῦ βυζαντικοῦ καὶ χριστιανικοῦ μουσεῖου, ἣτις ἀποφασίζει περὶ τῆς ὀριστικῆς τοποθετήσεως τῶν βυζαντικῶν ἀρχαιοτήτων.

Τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ εὑρισκομένας βυζαντικὰς καὶ χριστιανικὰς ἀρχαιότητας

κταθῆται ὁ οἰκείος ἔφορος ἀμέσως εἰς τὸ βυζαντικὸν καὶ χριστιανικὸν μουσεῖον, παραδίδων εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ μουσείου τούτου καὶ ὑποβέλλων κατάλογον εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς παιδείας.

Οἱ ἔφοροι τῶν βυζαντικῶν ἀρχαιοτήτων ἐπιβλέπουσι τοὺς πωλητὰς βυζαντικῶν καὶ χριστιανικῶν ἀρχαίων καὶ ἀνυφέρουσιν εἰς τὸ Ἰπουργεῖον περὶ τῶν ὑπὸ τούτων κτεχομένων ἀρχαίων.

— Ἰπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Lamenti funebri Greci* ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς ἐν Φλωρεντίᾳ ἐν χωριστῷ φυλλαδίῳ, ἀποσπασθέντι ἐκ τοῦ περιοδικοῦ *Eco della cultura* τῆς 15 Μαρτίου 1916, ὁ ἐν Φλωρεντίᾳ καθηγητὴς κ. Π. Παβολίνης ἐπιτυχαστάτην ἑμμέτρον ἰταλικὴν μετάφρασιν δώδεκα μυρολογίων ἐκ τῶν «Ἐκλογῶν ἀπὸ τῶν τραγούδιων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ» τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου, τῶν ὑπ' ἀριθ. 173, 177, 181, 187, 188, 193, 196-200 καὶ 202. Διὰ τῶν μεταφράσεων τούτων ὁ φιλέλληγν καθηγητὴς συμπληρῶνει τὰς ἤδη πρότερον ὑπ' αὐτοῦ γενομένας μεταφράσεις μυρολογίων τὰς δημοσιευθείσας ἐν τῇ ἀνατυπώσει τῆς ὑπὸ Θωμισαίου συλλογῆς ἑλληνικῶν δημοτικῶν ᾠσμάτων.

— Ὁ αὐτὸς κ. Παβολίνης, κρινων ἐν σ. 180 κ. ἐ. τοῦ *Giornale della Società Asiatica Italiana* τοῦ 1915 τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Μαχαμχάρατα «Νάλας καὶ Νταμαγιάντη» τὸ ἐκ μεταφράσεως Δ. Μαβίλη καὶ Κ. Θεοτόκη δημοσιευθὲν ἐν τῷ περιοδικῷ Γράμματα τῷ 1915 καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκτυπωθὲν καὶ εἰς χωριστὸν φυλλάδιον, ἐκφράζει μὲν διτταγμοὺς ἂν ὀρθῶς μετεχειρίσθησαν οἱ μεταφρασταὶ τὸν δεκαπεντασύλλαβον στίχον, μὴ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ μέτρον τοῦ πρωτοτύπου, ἐπαινεῖ δ' ἔμως ἀνεπιφυλάκτως τὴν μετάφρασιν καὶ τὴν γνησίαν αὐτῆς δημοτικὴν γλῶσσαν, ἀποφαινόμενος, ὅτι ἕνεκα τῆς πλαστικότητος καὶ εὐκαμψίως αὐτῆς καὶ τῆς ἐν αὐτῇ εὐκολίας τοῦ σχηματισμοῦ συνθέτων λέξεων ἐπιτυχᾶνεται ἡ πιστὴ ἀπόδοσις τοῦ Ἰνδικοῦ πρωτοτύπου.

— Ἰπὸ τοῦ ἡμετέρου μαθητοῦ κ. Εὐλογίου Κουρίλλα, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ ἑλληνοδιδασκάλου ἐν Ἀθήναις, ἐργασθέντος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Δαύρας ἐν Ἀγίῳ ὄρει, ἀντεγράφησαν χάριν ἐκδόσεως κατὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακρινθέντα εἰς ἡμᾶς τὰ ἐξῆς ἀνέκδοτα πλὴν τινων ἄλλων μικροτέρων

1. «Ὅροι καὶ ὑπογραφαὶ φιλοσόφων κατὰ στοιχεῖον» εἶδος φιλοσοφικοῦ λεξικοῦ.
2. «Ἑρμηνεῖα λέξεων τῶν βοτανῶν κατ' ἀλφάβητον», γλωσσάριον βοτανικόν, περιέχον περίπου τετρακοσίων φυτῶν τὰ ὀνόματα μεθ' ἑρμηνείας εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν.
3. Ἀνώνυμος χρονογραφία, κατὰ τὸ εἶδος τοῦ χρονικοῦ Ἰεωργίου τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀλλ' ἐκτενέστερον περιλαμβάνουσα τὰ τῶν ἀρχαίων χρόνων.
4. «Ἱστορικὸν τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης, συντεθὲν παρὰ τοῦ πρώην Ἄρτης καὶ Ναυπάκτου Νεοφύτου τοῦ Μαυρομμάτου».
5. «Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου» ἀνέκδοτος ὀμιλία λίαν διεξοδικὴ καὶ δογματικοῦ περιεχομένου.
6. Μανουήλ Δισυπάτου τοῦ Ἀποκαύκου παραίνεσις πρὸς βασιλέα (ὁ συγγραφεὺς μέχρι τοῦδε ἄγνωστος).
7. Ποιητικὰ ἔργα Νεοφύτου τοῦ Προδρομνοῦ.
8. Μιχαήλ τοῦ Ψελλοῦ σύντομοι λύσεις εἰς διάφορα φιλοσοφικὰ ἀπορήματα.
9. Βυζαντικὰ αἰνίγματα ὑπὲρ τὰ ἑκατόν.
10. Βίαι Ἀγιορειτῶν ἀγίων (ὡς συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Ὄρους). Ἐκ-

βοθήσονται ἐπὶ τῇ βίβλῃ πάντων τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Ἀνατολῆς σωζομένων ἀρίστων κωδίκων ὑπὸ τῆς ἐν τῇ Βελγικῇ Ἑταιρείας τῶν Βολανδιστῶν ἀναλαβούσης τὴν ἐκδοσιν.

11. «Βίβλος καὶ πολιτεία τοῦ ἐσίου πατρὸς ἡμῶν Μακκαρίου τοῦ εὐρεθέντος ἀπὸ εἰκοσι μιλιά τοῦ Πυραζείσου.»
12. Ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὰ τυπικὰ τοῦ Ἁγίου ὄρους.
13. «Ἐπιστολὴ τοῦ ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου Μάρκου πρὸς τὸν εὐσεβέστατον βσιλέα Ἰωάννην Παλαιολόγον: Εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ ἐνιαυτοῦ κάλλιστα ἀνθὲν ἐγκώμιον».
14. Περὶ τῆς μοναδικῆς πολιτείας, πῶθεν ἤρξατο καὶ τίνος εἰκὼν τυγχάνει καὶ τὰ ἀμφιάσματα, καὶ τίς ἡ τυχύτης σκοπὸς καὶ φωτισμός».
15. Ἐπόμνημα ἱστορικὸν περὶ τῶν συμβάντων ἐν Ἁγίῳ ὄρει κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821. (Συμπλήρωσις εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Πορφύρου Οὐσπένσκη ἐν τῇ τελευταίῃ τόμῳ τῆς «Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς» ἐκδοθέντα).
16. Βίβλι νεομαρτύρων Ἀγιορειτῶν μὴ περιεχομένων ἐν τῇ Συναξαριστῇ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.
17. Εὐθυμίου Μακεδόνα, προηγουμένου Λαυριώτου, στίχοι περὶ τῆς ἡθικῆς καταστάσεως τοῦ Ἁγίου ὄρους κατὰ τὸν 17 αἰῶνα.
18. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἕλληνας ἁγίου ἀνδρὸς (Μονφδίξ).
19. Διάφορα ποιήματα καὶ λογοπαίγνια βυζαντινὰ.
20. Ὁμηρόκεντρα Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου.
21. Δημητρίου Χατζῆ Πολυζώη Διαθήκη καὶ ἀνέκδοτα ἔργα.

Ἐξεδόθη τῇ 10 Μαΐου 1916.